

Isten kegyelmében lévő élet „Másodszor”

Úgy hallottam, hogy régen Angliában a nászutasok nem vonattal vagy repülővel utaztak, hanem lóháton. Talán most azt gondolják: 'Milyen romantikus!' De valójában a vőlegénynek pisztolyt kellett viselnie, a rablók és tolvajok veszélye miatt. Abban az időben egy új házaspár nászútra indult. Nos, egy kis idő elteltével a menyasszony lova lustulni kezdett. A vőlegény így figyelmeztette: „Először!”

Egy kis idő múlva a ló újra furfangosan kezdett viselkedni, ezért a vőlegény újra figyelmeztette: „Másodszor!” Már majdnem megérkeztek a szállodába, amikor a ló leült, és nem akart fölállni. Abban a pillanatban a vőlegény a pisztolyával rálőtt a lóra. A menyasszonya hirtelen megrémült, és így kiáltott: „Jaj, mit tettél? Képes vagy emiatt rálőni?” – de a vőlegénye így válaszolt: „Először!” Majd bementek a szállodába, ám a menyasszonya nem bírta tovább türtőztetni magát, ezért haragosan azt mondta, hogy bármilyen furfangos is volt a ló, hogy lehetett emiatt meglőni egy oktan állatot. Ekkor a vőlegénye azt mondta: „Másodszor!”

Attól a naptól kezdve a menyasszonyt soha nem kellett kettőnél többször figyelmeztetni.

Aki kegyemével meghódítja mások szívét

Természetesen ez a „Menyasszony betörése” című, humoros történet volt, de valójában a mi történetünk is. Vajon így tényleg megtörheti a vőlegény a menyasszonya szívét? Úgy tűnt, hogy a menyasszony behódolt neki, mert gyengébb volt nála, de ez nem szívből származott. Egy menyasszonyt nem törvényekkel kell az embernek magához láncolnia, hanem meg kell nyerni a szívét. Ha a vőlegény nem képes vezetni menyasszonya szívét, akkor nem tudja magához kötni sem.

Nos, hitéletem során, lelkesi pályafutásom alatt, gyakran láttam az én szívemben, ill. a testvéreim szívében olyat, mint az angol vőlegény, aki a törvény segítségével uralkodott a menyasszonya fölött, miközben a menyasszony a törvény rabságában élt.

A Biblia azt mondja, hogy a szív megtérése Isten jóságának az eredménye.

„Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít? (Róm. 2, 4)

Az, hogy a szívünket az Úr a szívéhez téríti, és magához köti, nem valamilyen törvény erejének köszönhető, hanem csakis az Úr jóságának. Az az ember, aki megízlelte az Úr jóságát, át tudja adni másoknak is. Én most Isten gyülekezetében vagyok, azért mert a gyülekezetnek és szolgájának jósága rám áradt. Isten jóságának köszönhetően, melyet a gyülekezet, és a gyülekezet szolgája adott át nekem, a mai napig hitben tudok élni. Az

Úr jóságát át is tudtam adni a testvéreknek, hiszen nekem már megvolt az Úrtól kapott jóság. Én olyan ember voltam, aki bárkinél erőtlenebb és hiányosságokkal küzdő volt, emiatt megvetést és lenézést kaptam az emberektől. De a gyülekezet és a szolgálai a szívembe irgalmasságot és hitet ültettek, és eltűrték az erőtlenségemet és hiányosságaimat. Az ilyen gyülekezet szívének köszönhetően nem voltam képes többé az ösztöneimnek és kívánságaimnak élni.

A víz a sónak ízét adja

„Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” (Mát. 5, 13)

Ha a só íztelenné válik, az emberek kidobják és eltapossák. De a só magától nem tudja kiadni az ízét, csak akkor, ha vízzel keveredik. A só olvadásához oldószerre van szükség. A só csak vízben olvad el, másban nem. Én sokáig igyekeztem önmagamtól ízletes lenni, és így tanítottam a testvéreket. De sok-sok idő elteltével, az Úr jósága végül elolvasztotta a szívemet, és Krisztus ízét adta nekem. A szívünket pedig, ami nem Krisztus felé fordult, Krisztus felé térítette. Én olyan ember voltam, aki önmagától nem volt képes éreztetni Krisztus ízét. Én tehát egymagamban nem vagyok jó semmire, csak kidobni és eltapodni való vagyok. De Isten jósága rám szállt, és elolvasztotta a makacs és kemény szívemet, és ízessé tett. Ha erre gondolok, nagyon hálás vagyok, és reményem van afelől, hogy Isten jósága által, melyet irántam táplál, részesülhetek az Evangélium munkájában.

Mi közöm van veletek

„Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve

Sémei vala, Gérának fia, és kijöven szidalmazza vala őket. És kövel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgálait, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának. És így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember! Megfizet most az Úr néked Saul egész háza népének véérért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy! Monda pedig Abisai, Sérujának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? És monda Dávid Abisainak és minden szolgálainak: Ímé az én fiam, ki az én ágyékom-ból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét neki, hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki. Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett. És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala. Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe és ott megnyugovék.” (Sám. II. 16,5-13)

Amikor Dávid Absalom lázadása elől menekült, Sémei, aki Saul nemzetségéből való volt, kövel hajigálva, így szidalmazta Dávidot: „Eredj te vérszopó és istentelen ember.”

A Bibliában a kő hajigálása és a por hányása óriási érzelmek kifejezését jelenti. Ez igen nagy átok. Sémeit látva, Dávid emberei közül az egyik, Abisai nem tűrte tovább és meg akarta ölni őt. Dávid viszont azt mondta neki, hogy mi közöm van veled. Mit jelentenek ezek a szavak? Azt jelenti, hogy ő nem kötődött Dávidhoz. Abisai

olyan ember volt, aki egész életében együtt járt Dáviddal, ezért emberi szempontból nézve, Dávidnak hálásnak kellett volna lennie, amiért Abisai a védelmére kelt. De Dávid nem ezt tette. Mi ennek az oka? Dávid látta, hogy Abisai szívében nincs irgalmasság. Jézus Krisztus világa az irgalmasság és a hit világa. Ellentétben vele, Abisai szívében csak elítélés és a jó és rossz tudásának kardja volt. Annak a szívnek, amelyben nincs irgalmasság, semmi köze sincs Istenhez. Az ilyen emberek nem tudták elfogadni azokat az embereket, akiket Isten engedett hozzájuk, mert a Dávid szívében lévő, Isten jóságával egyszer sem találkoztak.

Az emberek, akik kajánok, henyélők voltak, mégsem tartottak irgalmasságot a szívükben

Annak az ember, aki még nem találkozott az Atya irgalmasságával és jóságával, mindig megítélés szerint kell élnie. Az ilyenek szíve folyton átok alatt van. Ha Dávid jóváhagyott valamit, azt Abisainak is jóvá kellett hagyania. De nem tudta megtenni, mert más volt a szívében. Joáb, Abisai, Asáel, mind gonoszok voltak.

„Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.” (Ésa. 26, 10)

Dávid parancsnokká tette azokat, akik eredetileg kaján emberek voltak, ők mégsem tudtak találkozni a Dávid szívében lévő irgalmassággal. Emiatt a saját igazságukkal éltek, Dávid szívével való kapcsolat nélkül. Abnert és Amasát megölték, és Sémeit is meg akarták ölni. Emberi érzelmek vezérelték őket, nem álltak Isten oldalán. Nem tanulták meg Isten irgalmasságát, emiatt végül szembe kerültek Dáviddal. Dávid viszont mindig Isten jóságában és kegyelmében maradt.

„Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed Uram, megtámogatott engem.” (Zsolt. 94, 18)

Az Úr jósága támogat meg minket, nem a felkészültségünk vagy az eltökéltségünk. Dávid bizonyosságot tett arról, hogy az Úr jósága megtámogatta őt, élete minden napján. Önök most mire támaszkodnak? Az a gonosz, aki nem az Úr jóságára és irgalmasságára támaszkodik, hanem másra. Ha az ember tisztában lenne a saját igazi mivoltával, akkor Istenen kívül semmi másra nem tudna támaszkodni.

„Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan, mint az éles olló, te álnokságnak mestere! Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni. Szela. Szeretsz minden ártalmas beszédet, és az álnok nyelvet. Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az élők földéről. Szela. És látják ezt az igazak, és félnek, és nevetnek rajta: Ímé az a férfiú, a ki nem Istent fogadta erősségévé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt! Én pedig, mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mindörökkön örökké.” (Zsolt. 52, 3-10)

Olyan szívnek, amiben nincs irgalmasság, semmi köze az Úrhoz

Dóeg, aki Saul főpásztora volt, Istennek szolgáit, 85 papot megölt. A Biblia azt mondja, hogy erre a gonosz Dóegre is szüntelenül áradt Isten kegyelme. Dóeg tehetős volt, gazdag ember, ezért nem az Isten jóságára támaszkodott, hanem a saját gazdagságának bőségében bízott, és a saját erejét fogadta erősségévé. Ennek a Dóegnek is irgalmasságot adott Isten, és menekülő utat nyitott előtte. De Dóeg ezt elutasította. Nem más a gonosz, hanem az ilyen ember. Dávid pedig azt mondta: „Bízom Isten kegyelmében, mindörökkön örökké.” Az emberiség, amely az átok és pusztulás alatt lévő testbe zárva él, az Isten irgalmasságán kívül mivel is tudna

megszabadulni ebből? Ha találkozna Istennek e lángoló irgalmasságával, hogyan is állíthatná fel a saját jóságát és irgalmasságát?

Annak számára, akinek a szíve találkozott ezzel a világgal, véget ér a kárhoztatás, azért, mert a mi erőtlenségünk és hibáinknál sokkal nagyobb Isten jósága. Az az ember, aki Jézusban van, amennyiben nem találkozott volna az Úr szívével, aki kegyelmet ad, úgy magától soha nem tudott volna megtérni, csak a törvényről kellene beszélnie, és mindent kárhoztatnia kellene. Nos az olyan szívnek, amelyben nincs irgalmasság, semmi köze sincs az Úrhoz.

A jósággal fúrt fül

Találkozott már az Úr jóságával? Mire támaszkodik az életében? A vagyonára, a helyzetére, lehetőségeire és saját magára, vagy az Úr jóságára? Nem az erőtlenség a problémák okozója. Miért? Azért, mert az Atya szíve nyitva áll irántunk. Annak az irgalmasságnak, amely az Atyában van, van ereje elhordozni bármilyen hibát. Ezért az ilyen ember számára semmi nem jelenthet problémát. Az ilyen ember nem képes élni a saját életét, mert csak az Úrhoz tartozva tud élni. A zsidóknak, akik szolgaként dolgoztak, hat évig kellett szolgálni a gazdájuknak, aztán a hetedik évben szabadok lettek. De a szolgák között olyan szolga is volt, aki a gazda nagy szeretete miatt nem akarta elhagyni gazdáját. Úgyhogy lemondott a saját életéről, és egész életében a gazdája mellett élt. Az ilyen szolgát azzal jelölték meg, hogy kifúrták a fülét. Ez azt jelentette, hogy az ura szeretetéért egész életére lemondott minden jogáról, és szolgálni akarta az urát.

Az az ember, aki az Isten jóságát és kegyelmét megízlelte, nem tudja többé a saját életét élni, csak Jézus Krisztus életét képes élni. Önök olyan szolgák, aki találkoztak az Úr irgalmasságával, ezért átfúrták a fülüket? Vagy esetleg olyan szolgák, akik még testben együtt vannak vele, de ha bármilyen nézeteltérés támad, elmennek tőle? Az ilyeneknek semmi közük sincs az urukhoz. Azt kívánom, hogy olyan szolgák legyenek, akiknek a fülük át van fúrva. Vizsgálják meg a szívüket! Az Úr irgalmassága buzogjon benne, és az Uruk kegyelmében részesüljenek!